

תלמוד אוריאל

בלי משוא פנים

קווא יקי

(המשך מעמוד 3)

אחריהם. היה עורך־הדין יוסף סרלין, לימים שר הבריאות מטעם הציונים הכלליים (קודמיהם של הליברלים), איש נעים־הליכות וליברל אמיתי.

דב רוזנברג, תל־אביב

הקטון העברי הראשון

על איתמר בן־אב"י, בנו הבכור של אליעזר בן־יהודה (העולם הזה 9.7.86)

אייאפשר להסתפק בכמה שורות, בשולי העמוד, כפי שעשה העולם הזה, כאשר מזכירים את איתמר בן־אב"י (לרגל הענתק מגן־האריכות על שמו לח"כ אהרון נחמיאס).

מראדונה ברחוב צמח

על תגובה אמפרית להופעתו של מראדונה במונדיאל. אני רעיונאי לקריקטורות, שיש לו כמה שותפים, המציירים את רעיונותיי.

חוכמה קרמונית

עוד על מובאות מספר האגדה (העולם הזה 2.7.86 ואילך).

הסקתו של הסקתו של הפת בורה לטוב האלף החוכמת של מאכסוונק היתמי זל סיבון אלסלניקי!

© 1986 אוריאל

בגין על מראדונה אולי

על משרת הספרן העירוני של נתניה, הוא אכן הציע אותה לבירת קנתון מנשה. ירמי שוורץ, נתניה

עונש חינוכי

כמו בימים אלה, הירבה העולם הזה גם לפני 25 שנה לדווח על הווי ישראל. כמו המעשה בקטי נוע של הזמר בני ברמן ובנערים שחשקו בקטנוע, עליו דיווח העולם הזה בגיליונו שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

לא כדאי לגנוב את הקטנוע של הזמר בני ברמן. את זאת גילו השבוע שני נערים שגנבו את הקטנוע. כשעמד בני על הגניבה, הוא יצא עם חבריו לסייר ברחובות העיר (תל־אביב), איתר את השניים על קטנועו. עצר אותם, חיכה אותם מעט, דרש מהם 30 לירות דמי שכירות וחפושים, ולבסוף לקח כל אחד מהם לאמו ושאל איזה צרות יש לה מהילד שלה.

הפינה השפויה

על ההיסטוריה של אתר אחד בתל־אביב הקטנה. קראתי בעיתון שמישרדי שלום עכשיו עברו לרחוב בצלאל יפה 7 בתל־אביב. זה הבית שבו גדלתי. אבל זה לא חשוב. מה חשוב זה מי היו הדיירים של הבית הקסום הזה, העומד עד עצם היום הזה במיבנה הקשות והעמודים שלו מלפני 60 שנה.

במגעיי עם חוגים שונים הבחנתי בזיקה האינטרסנטית של אורחים רבים התלויים בפרנסתם במיפלגה ובמנגנונה. נתקלתי בתר פעות לחץ וכפייה. מעשים שלא ייעשו, שנעשו תחילה בהסתר — נעשים היום בראש חוצות, ביהירות ובשחצנות, ולא רק עליידי עושרי־ברם ושליחיהם של המנהיגים, אלא עליידי המנהיגים עצמם.

רבין ומובארכ

לפני המישה שבועות כתבתי במדור הנדון מאמר על פרשתי־טאבה. בין השאר הזכרתי את דבריו של יצחק רבין, שאמר בהרצאה כי הנשיא חוסני מובארכ אינו מעוניין כלל בפיתרון בעיית־טאבה, מפני שהוא מקווה לשפר את מעמדו בעולם הערבי.

לפני שבוע המציא לי רוכרו של רבין, איתן הבר, את הנוסח הסטנוגרפי המלא של הנאום הנדון. אין בו שום איכוור אישי של הנשיא מובארכ. זה מעניין. את הדיווח על נאומו של רבין קראתי בעיתון יומי מכובד. שם נאמר בפירושו, מפי הכתב שנכח מן הסתם במקום, כי רבין האשים את מובארכ אישית. זה נאמר גם בכותרת.

כתיבתי מה שכתבתי על סמך הדברים האלה. יתכן כי העיתונאי לקח את דבריו של רבין, שבהם ניתח רבין עמדות מצריות לפי השקפתו, וכדי לחדר את הדברים ולעשותם מעניינים יותר, הכניס העיתונאי את שמו של הנשיא המצרי לנאום. אולם אין זה שינוי קטן וסגנוני. זה שינוי בעל משמעות פוליטית רבה. ניתוח מהלכי מצררים עליידי שר־הביטחון הישראלי הוא דבר אחד, ואילו התקפה אישית של שר־הביטחון על הנשיא מובארכ הוא עניין שונה לגמרי.

מותר לשר־הביטחון לחשוב שיש לממשלת מצררים מניעים פוליטיים שאינם־לעניין. בינתיים אין לכך שום הוכחה. אפשר להניח כי העמדות המצריות נובעות מן האמונה כי מצררים צורקת בוויכות זה — ריעה שרבים טובים בעולם שותפים לה. ייחוס כוונות־רודן למנהיג המצרי ופגיעה בכבודו בוודאי לא יקרמו את העניין.

בשבוע שעבר פירסמו סקופ של רפנה כרק. היא נכחה במסיבה דיפלומטית אמריקאית, ושם, בחושך, הקשיבה לשיחה סודית של יצחק שמיר עם ראש־השב"כ המורה, אברהם שלום. שאיש מלכדה לא שמ לב אליה, ולראיה: אף עיתון אחד לא דיווח על כך.

כעבור כמה ימים פירסם שלמה נקדימון בדיעות אחרונות כתבה גדולה על פרשת השב"כ, ובין השאר כתב: „נקבלת־פנים שערך בסוף השבוע שעבר השגריר האמריקאי, תומס פיקרינג, לרגל הגיהעצמאות של ארצו. ניגש שלום לשמיר וחייב אתו. אחר־כך התלחשו השניים כמה רקות.”

הכל שירידי נקדימון, שלא היה כלל במסיבה, שכח לצייין מניין לקח את המידע המעניין הזה. הוא יכול להרשות זאת לעצמו. שיפור מסוים חל בשבט זה בשבוע שעבר לגבי פרשת גיתית יוראלוב, החשודה ברצח בעלה באגם ברמיגן. החומר היחיד שהיה בידי כל עיתוני ישראל היה כתבת העולם הזה מלפני 12 שנים. כמעט כל העיתונים העתיקו את הכתבה הזאת מילה במילה, אף מבלי לטרוח לשנות את סדר הקטעים או להחליף מילה או שתיים. אבל כל העיתונים ציינו, לפחות, מי בהבלטה ומי בהצנעה, כי החומר הוא של העולם הזה.

מודעי היה ספרדי

השבוע לפני 25 שנה הופיע גליון העולם הזה שנשא את המיספר 1243, ושעלה 60 אגורה. על השער הקירמי הופיע תצלום של דויד בן־גוריון ושימעון פרס, שהסתכלו בטיל. הימים היו ימי בחירות, בגלל התפטרות הממשלה בעיקבות פרשת־לבון, הטיל, שנחשף לפתע כרעש גדול — קראו לו שבט 2 — היה תעלולי־בחירות.

אך לא בשל כך אני מציין את הגליון, אלא בשל מודעה־שלום שהופיעה בו. היתה זאת מודעה בחירות מטעם המיפלגה הליברלית, שנוסדה ומנן מה לפניך עליידי איי חוד הציונים הכלליים והמיפלגה הפרוגרסיבית. במודעה זו, שהוכנה במיוחד עבור העולם הזה, הוצגו שלושה צעירים שהצטרפו ל־מיפלגה, ושנועדו ל־מש מופת לאחרים. אחד מהם היה צעיר בלתי־ידוע בשם יצחק מרעי.

ובך נאמר עליו במודעה: יצחק מרעי, מפקד גדוד במילחמת השיחור, (בן העדה הספרדית) יושב־ראש המישלחת הישראלית בוועדות שביתת־הנשק הישראלית סורית והישראלית־לבנונית, סגן נספח צבאי בשגרירות ישראל בלבנון, כוגר הטכניון ומתגורר חברת פז, הוא הממצטרפים הצעירים למיפלגה. „בתחילה האמנתי שהמיפלגות השונות במדינה מהוות מיסגרות אידיאולוגיות ואמותן קובעת את דרכי הביצוע שלהן”, מצהיר מר מרעי. אך מה שהתגבש למעשה — ובעיקר כמפא"י — הריחו הפיכה לקונצרן אינטרסנטי גדול, שרב בו המרחק בין אידיאולוגיה ומעשים.

אוריאל